

Arrest

nr. 292 024 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker nog dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: D. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tunesië

In de gevangenis gekend als zijnde D. (...) M. (...), geboren op (...)

alias: D. (...) M. (...), geboren op (...) te (...), Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid zonder wapens, feit(en) waarvoor hij op 22.11.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Feiten als hoger gekwalificeerd getuigen van een gebrek aan normbesef zonder het nodige respect voor de medeburgers. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van twee beslissingen tot inreisverbod : een eerste van 3 jaar betekend op 19.12.2020 en een tweede van 6 jaar betekend op 14.05.2022.

D. (...) M. (...) heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 15.12.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke, recente elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

D. (...) M. (...) heeft een eerdere vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 16.05.2022. Hij verklaart in dit document in België te zijn sinds 2019, een duurzame relatie te hebben in België en een minderjarig kind. Inderdaad, D. (...) M. (...) deed op 02.09.2021 aangifte om het kind van zijn partner, een in België gevestigde EU-onderdaan, te erkennen. Op 28.01.2022 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de erkenning van dit kind te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 27.01.2022, nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat deze erkenning enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband. Uit dit onderzoek bleek ook dat op zijn minst kan getwijfeld worden over het bestaan van een duurzame relatie tussen enerzijds betrokkene en anderzijds het genoemde kind en diens moeder; dit gezien de talrijke tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkene en de moeder van het kind, de onwetendheden, de leugenachtige verklaringen van betrokkene, het prostitutieverleden van de moeder van het kind, het gebrek aan gemeenschappelijke taal, het feit dat ondanks 3 bezoeken van de politie, geen vaststelling van samenwoning kon worden gedaan, de moeizame medewerking van betrokkene en de moeder van het kind met het onderzoek en het gebrek van bewijzen van een (duurzame) relatie tussen betrokkene en het kind. Gezien de weigering van erkenning van het genoemde kind en de contra-indicaties inzake het bestaan van een duurzame relatie tussen betrokkene en het kind en diens moeder, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Er is geen sprake van andere (erkende) minderjarige kinderen in België. Verder verklaart D. (...) M. (...) familieleden te hebben in Frankrijk en in België. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige

kinderen en verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. D. (...) M. (...) heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Hij wenst echter niet terug te keren naar Tunesië omdat zijn gezin in België woont. Dit argument behoort echter tot de privésfeer en niet tot het toepassingsgebied van Artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds ten minste 11.12.2022 in België zonder houder te zijn van de nodige identiteitsstukken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. D. (...) M. (...) deed op 02.09.2021 weliswaar aangifte om het kind van zijn partner, een in België gevestigde EU-onderdaan, te erkennen. Op 28.01.2022 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen echter de erkenning van dit kind te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 27.01.2022.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19.11.2018, op 19.12.2020 en op 14.05.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee beslissingen tot inreisverbod : een eerste van 3 jaar betekend op 19.12.2020 en een tweede van 6 jaar betekend op 14.05.2022.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid zonder wapens, feit(en) waarvoor hij op 22.11.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Feiten als hoger gekwalificeerd getuigen van een gebrek aan normbesef zonder het nodige respect voor de medeburgers.

Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Artikel 8 luidt als volgt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Verzoeker heeft al drie jaar een relatie met mevrouw H. (...). Uit hun relatie is er een kind, M. (...) geboren.

Het was en is nog steeds de bedoeling van het koppel om een duurzame relatie op te bouwen en hun kind is uit liefde geboren.

Enig verblijfsvoordeel dat verzoeker zou kunnen bekomen is slechts incidenteel. Verzoeker houdt van zijn kinderen.

Ondanks de bewering in de beslissing van verweerder in de beslissing is hij wel de vader van M. (...). Dit staat vast in de beslissing van de Familierechtbank Antwerpen, (stuk 3)

Dat hij betrokken is blijkt uit het nota aan de Jeugdrechter. (stuk 2)

Zij vormen een hecht gezin.

Hij wenst zijn vaderrol verder te zetten.

Dit is in het belang van zijn kinderen, wat moet primeren.

Met het uitvoeren van het bevel zal hij van zijn kinderen en partner gescheiden worden.

Er is sprake van een beschermingswaardige gezinsband. Dit blijkt uit de stukken. (stuk 2,3,4)

Door het scheiden van vader en kind heeft verwerende partij een inmenging in het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn kinderen begaan.

Wanneer de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, moet DVZ overgaan tot een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Bij deze beoordeling moet DVZ alle relevante feiten en omstandigheden in afweging nemen.

Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk. Verzoeker levert geen gevaar op voor de openbare orde. Hij had zich gewoon verzet uit schrik tegen een arrestatie. Hij was bang om zijn familie te verliezen. Dat de straf streng is, is door het feit dat hij bij verstek veroordeeld werd en heeft aldus geen verweer gevoerd.

De scheiding zou gebeuren op een zeer belangrijke leeftijd voor de kinderen. De Jeugdrechtbank acht de betrokkenheid van de vader als zijnde nodig.

Bovendien moderne communicatiemiddelen zijn onvoldoende om een relatie met kleine kinderen te onderhouden. (RvV 7 Oktober 2021, nr. 261.780)

Er is sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

2.

In het bevel het lijkt nergens dat verwerende partij voldoende rekening gehouden heeft met het echte juridische werkelijkheid en het familieleven van verzoeker en zijn gezin.

Verzoeker is een betrokken vader en de biologische en juridische vader van M. (...) en de feitelijke vader van E. (...).

Verweester heeft deze gegevens niet in rekening gebracht en men baseert zich slechts op een weigeringsbeslissing door de gemeente. Dit is onvoldoende gemotiveerd.

Men heeft geen rekening gehouden met de latere fases van de procedures.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Verzoeker is wel de vader van M. (...).

Verweerder is van de verkeerde gegevens uitgegaan. Dit is een schending van de motiveringsplicht.

3.

Verweester heeft eveneens geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind conform artikel 74/13 van de Vw. Het is duidelijk dat indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten, deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van deze minderjarig hinderen in gevaar wordt gebracht. Kinderen hebben nood aan zijn fysieke aanwezigheid, steun en zorg. Zij hebben al zoveel meegemaakt op een manier dat niet aan verzoeker te wijten is.

Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

De beslissing van de verweester dient dan vernietigd te worden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en,

indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat er *in casu* geen sprake is van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd waardoor artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is. Verweerder houdt rekening met het feit dat verzoeker een aangifte heeft gedaan om zijn kind te erkennen, doch stelt vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand deze erkenning heeft geweigerd. Volgens het advies van het parket van Antwerpen was deze erkenning er immers enkel op gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om in een dergelijk geval te oordelen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat.

Verzoeker brengt hiertegen in dat het vaderschap inmiddels vaststaat ingevolge het vonnis van de familierechtbank van 17 oktober 2022, waarvan hij een kopie bij zijn verzoekschrift voegt. In dit vonnis oordeelt de familierechtbank als volgt:

"In huidig dossier blijkt uit het bijgebrachte DNA-onderzoek na identiteitscontrole uitgevoerd ontgeenzeggelijk dat M. (...) D. (...) de biologische vader is van M. (...).

De erkenning was dus niet uitsluitend gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel omdat het vaststaat dat M. (...) D. (...) ook de biologische vader is. De erkenning of thans de vaststelling van het vaderschap, brengt de juridische realiteit alleszins in overeenstemming met de biologische realiteit.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt verder dat hij ook effectief deze vaderrol opneemt, zodat ook de socio-emotionele realiteit bevestigd wordt door het vestigen van het juridisch vaderschap."

De Raad bemerkt dat aan het vonnis van de familierechtbank gezag van gewijsde toekomt en dus niet kan worden ontkend dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van M. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94).

Echter, zoals verweerder terecht aanvoert in zijn nota met opmerkingen, heeft verzoeker nagelaten dit vonnis aan hem ter kennis te brengen. Op 15 december 2022 werd aan verzoeker een vragenlijst hoorplicht overgemaakt. Er blijkt niet dat verzoeker deze vragenlijst heeft ingevuld. Dit wordt niet betwist. Verzoeker is aldus uitdrukkelijk in de mogelijkheid gesteld om het vonnis, minstens het feit dat het vaderschap juridisch vaststaat, aan verweerder kenbaar te maken. Hij heeft echter nagelaten om dit te doen. Samen met verweerder merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker kan verweerder niet verwijten met dit element geen rekening te hebben gehouden, nu hij zelf heeft nagelaten deze informatie kenbaar te maken. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis heeft.

Zelfs in de hypothese dat verweerder wel degelijk rekening kon houden met het beschermenswaardig gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarig kind, merkt de Raad het volgende op. Aangezien verzoeker niet over enig verblijfsrecht beschikt, betreft het *in casu* een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De Raad bemerkt in eerste instantie dat verzoekers zoon is geboren op een moment waarop hij zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Op het moment dat verzoekers zoon wordt geboren, staat verzoeker immers onder een nog geldend inreisverbod van drie jaar. In een dergelijke situatie zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont geenszins het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan.

Daarnaast toont verzoeker evenmin aan dat er bepaalde onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat hij het gezinsleven met zijn zoon elders normaal en effectief verderzet. Verzoeker toont bijvoorbeeld niet aan dat zijn partner en hun kind hem niet zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Verder betwist verzoeker dat hij een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Hij stelt dat hij zich verzette uit schrik voor een arrestatie. Hij wijst ook op het feit dat hij bij verstek is veroordeeld en dus geen verweer heeft gevoerd.

De bestreden beslissing is onder meer genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, namelijk omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder motiveert dat verzoeker is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens weerspannigheid zonder wapens. Volgens verweerder getuigt dit van een gebrek aan normbesef zonder het nodige respect voor de medeburgers. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan volgens verweerder worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het enkele feit dat verzoeker van mening is dat hij geen gevaar voor de openbare orde vormt, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet ontkennen dat hij door de correctionele rechtbank is veroordeeld wegens weerspannigheid. Het gegeven dat hij zich zou hebben verzet uit schrik, neemt niet weg dat verzoeker voor dergelijke feiten is veroordeeld. Het komt de Raad

dan ook niet kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN